

۲۰۱۶/۳/۱۹

داؤد موسی

بای ذنبِ قُتلت؟

عنوان فوق متن آیه کریمه نهم سورة التکویر از قرآن مجید به معنی "به کدام گناه این زن را کشتند؟" میباشد. گویی که خداوند لایزال و ذوالحکمه از تقریباً پانزده قرن پیش آن را در شأن "فرخنده شهید" نازل نموده باشد. چند سطرکه در پایین از نظر تان میگذرد، در واقع بر مبنای افواها و اطلاعاتی میباشد که تا کنون از رسانه ها و منابع دولتی در مورد چگونگی قتل جانگداز و وحشیانه یک زن بی گناه بنام فرخنده در زیارت شاه دو شمشیره کابل بروز ۲۸ حوت شایع گردیده است.

میگویند یک زن نزد یک نفر از متولیان و یا تعویذ نویسانی که در داخل زیارت بساط کاسبی گسترده بود رفته و در مورد کدام تعویذی که برایش قبلاً داده بود، در ضمن شکایت تعویذ را نیز پاره نمود. علاوه میکنند که درین وهله تعویذ نویس زن را متهم به سوختاندن قرآن مجید نمود. در هر حال - ادعای سخنگوی پولیس، از خود تعویذ پاره یا اوراق نیمه سوخته کتاب الله کدام اثری بدست نیامده است. در عاقبت امر - طوری که در ویدیویی از صحنه معرکه دیدیم، یک عده از "فدائیان اسلام" اداره امور را بدست گرفته و تا انجام فاجعه که به شکستن اعضای بدن، قتل و سوختن جسد آن زن بد بخت انجامید، از "خیر یاالله" دریغ نکردند. حال اگر گرفت شخصی من با واقعیت این فاجعه کلاً یا قسماً متفاوت هم باشد، باز هم بر تحلیلی که من از آن دارم مؤثریت چندانی ندارد.

می توانیم این ماجرا را از دو نقطه نظر تحت بررسی قرار دهیم: یکی از نظر قوانین مدنی: در یک پروسه دیموکراتیک مدرن، به منظور عکس العمل در قبال گفتار و کردار غیر قانونی - اعم از جنایت، جرم یا جنحه، چهار مرحله عمل وجود دارد: اولاً پولیس موضوع را بررسی نموده، دلائل و شواهد اعمال جرم را تهیه نموده و در صورت لزوم، مجرم را زندانی ساخته و بالآخره دوسیه مربوط را به خرنوال می بسپارد. خرنوال نیز به نوبه خود از روی شواهدی که در دوسیه وجود دارد صورت دعوی حق الهی را به محکمه ذی حکم می فرستد. درین مرحله، قاضی در صورتی که از قانون شکنی متهم مطمئن گردد، حکم یا فیصله خود را (اعم از جریمه، حبس، اعدام یا مجازات دیگری) صادر می نماید. در مرحله نهائی تعمیل حکم (تنها بعد از نهائی شدن موضوع در محاکم ثلاثه) از وظائف بندیوان، جلاد و غیره اشخاصی میباشد که قانون برای هر کدام حدود و صلاحیت های صریح مقرر نموده است. درین پروسه همین چهار دست اندر کارانی که ذکر نمودم با یکدیگر غیر از ارتباط وظیفوی، کدام رابطه دیگری داشته نمی توانند.

گونه بازتاب دوم با واقعات فوق الذکر پروسه خود کفاء احتساب می باشد که شریعت اسلامی توصیه نموده است. درین پروسه هر چهار وظیفه بالای در وجود یک نفر (محتسب) مدغم شده است. وقتی یک محتسب با شخصی رو برو میشود که به زعم او ریشش کوتاه است، همین محتسب می تواند فی المجلس به جرم شخص تصمیم گرفته، مجازات او را (که مثلاً ده ضرب کییل باشد) تعیین و بالایش تطبیق نماید. منتهی شخص محتسب نیز باید در قانون متداول رسماً به سمت احتساب مقرر باشد، نه یک شخص یا گروه پخپل سر و تشنه بخون انسان که ما حالا از وجود شان در شهر خود با خبر شدیم.

به نظر من غائله چند روز پیش با مقررات هر دو پروسه در تعارض تام قرار دارد. ممکن است در مورد تعارض با پروسه قانون مدنی به زعم خوانندگان کدام ضرورتی به تشریح فراتر وجود نداشته باشد، چه قانون اساسی افغانستان در چندین جا آنچه را که در بالا به عرض رساندم تأیید نموده است. اما از نظر شرعی مجازات همگون از قبیل سنگسار اگر در گذشته هم صورت گرفته باشد، از روی یک تعاملی بود - که طوری که نوشتیم، دولت بر سر اقتدار در گرو آن قرار داشت. این که جمعی وحشی بی دریغ جان یک انسانی را بصورت "خود رو" به دلیل اینکه "مردم گفتند که قرآن را در داده است" بگیرند - و به آن هم بسنده ننموده، جسدش را بسوزانند، در تاریخ معاصر ما بی مثال بوده است. چه سوختادن جسد یک انسان تنها و تنها از صلاحیات خداوندی میباشد و بس. این را نیز شنیدیم که زن بیچاره مبتلا به بیماری عقلی بوده و اگر چنین باشد، خداوند (ج) که خودش نیز بروز حشر شخص فاقد عقل را مسوول قرار نمی دهد، ما چطور می توانیم چنین صلاحیتی را از آن خود بسازیم؟

از بازتابهای دلچسپی که درین دو سه روز در رسانه ها می خوانیم و می بینیم، یکی از آن یک ملا امام یکی از مساجد کابل است که گفته "ما با هر کسی که چنین عملی را بر قرآن مجید روا بدارد، معامله همگونی می نماییم." نه خیر جناب ملا صاحب! این کار نه از صلاحیت شما و نه از چند نفر اوباش بازاری می باشد، بلکه از آن همان چهار ارگان دولتی میباشد که در بالا عرض کرد. صلاحیت دولت هم تنها و تنها در صورتی که شناسایی جرم و تعیین مجازات آن قبل از وقوع جرم در قوانین جاری صورت گرفته باشد.

یکی دیگری بنام خانم سیمین حسن زاده که خود را معین وزارت اطلاعات و فرهنگ می گفت، در صفحه فیسبک خود چنین نوشته است "هیچ نیرویی در برابر ایمان راسخ ما تاب مقاومت ندارد. با جان و دل از باور های دینی ما

پاسداری خواهیم کرد. " بعداً این خانم آیه نهم سوره الحجر را از قرآن مجید به متن ذیل شاهد ادعای خود ساخته است: (اَنَا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَ إِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ). یعنی " این ذکر (کتاب) را من خودم نازل نمودم و حافظ آن نیز منم. " بد نیست این پندار شان را با اندکی غور از چند رهگذر مورد مذاقه قرار بدهیم تا ببینیم که "باور های دینی شان" از کدام قماش است.

اول این که مراد ذات کبریائی از کار برد لفظ "حافظون"، عبارت از حافظ متن قرآنی از تحریف میباشد و نه از صدمه فیزیکی (بدنی یا جسمی). برخی برین عقیده اند که این به معنی حفاظت متن قرآنی در لوح محفوظ است. عده دیگری به حفاظت در عالم اسباب معتقدند و گروهی هم به هر دو. این واقعیت آن قدر مقبول و لا ریب فیه است که درین مدت پانزده صد سال از نزول قرآن حتی یک حرف چه، که یک زیر و زیر آن هم تحریف نگردیده است. از واقعیت ادعای فوق حتی سر سپرده ترین دشمنان مشهور اسلام از قبیل (گولدیزهر) یهود و (ارنست رنان) نصرانی نیز تأیید انکار نه نموده اند.

دوم افزون بر وعده خداوندی که در آیه فوق گفته آمد، در جای دیگری از کتاب پاک در آیه ۱۲۲ سوره النساء (ان وَعَدَ اللَّهُ حَقًّا وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ قِيلًا؟) یعنی "براستی که وعده الله (ج) حق است و کی از الله سخن راست تر گفته میتواند؟" آمده است. حال اگر بزعم معین صاحب لفظ "حفاظت" در آیه اول به معنی حفاظت فیزیکی بوده و "شهادت" فرخنده نیز موفق به در دادن قرآن مجید شده باشد، پس معلوم است که ذات اقدس کبریائی درین جا از ایفاء وعده خود کم آمده است. (صد بار و هزار بار العیا بالله). اگر چنین می بود، آیا این واقعیت را که سالانه ده ها و صد ها نسخه کلام الله مجید از اثر انفجارات طالبان و هم گامان شان در مساجد عالم اسلام به خاک و آتش کشیده می شوند نیز به همین "تقصیر الهی" تعبیر نماییم؟ ثم العیاذ بالله.

نکته سوم اینکه اگر ذات کبریائی خودش - باز هم به زعم معین صاحب، حافظ وجود فیزیکی قرآن مجید بوده است، پس آیا تضمین حفاظت قرآن از سوی حضرت خالق کائنات کافی نبود که هم پنداران معین صاحب به "منظور همکاری" دست از آستین کشیدند؟ آیا چنین یک پندار و عمل قرین کفر نیست؟ اینست "ایمان راسخ" و "باور های دینی" معین صاحب.

ما به شهادت تاریخ اسلام میدانیم که یکی از کار روایی های عمده حضرت عثمان (رض) تدوین قرآن مجید به شکل امروزی آن بود. نام برده هیأتی از علماء جید آن زمان - به شمول حضرت خلیفه ثانی را، مؤلف نمود تا از میان نسخ مختلفی که در دست مسلمانان قرار داشت، متن اصلی را سوا و تدوین نمایند. حضرت خلیفه سوم بعد از تکمیل این مأمول، تمامی نسخ دیگر را که بدست آمد، جمع و حریق نمود. درینکه متون نامکمل اما صحیح قرآنی که در مناطق دور دست در اختیار بعضی مردم قرار داشت و جمع آوری شده نتوانست، جای شکی نیست. چون در آن زمان هنوز کاغذ به سرزمین عرب راه نیافته بود و کتاب نیز به شکل امروزی آن وجود نداشت، اکثر نسخ قرآنی را بالای پوست حیوانات می نوشتند. اما امروز علی الرغم قدر و اهمیت آنها به نزد هر مسلمان، از یکی از آنها نیز اثری باقی نمانده است. این هم دلیلیست برین مدعی که خداوند (ج) تنها حافظ متن آیات و الفاظ کلام خود میباشد و نه از صفحاتی که قرآن مجید روی آن نوشته شده باشد.

واقعۀ فوق با وجود تمام فصاحتی که در بغل دارد یک بحث دیگری را نیز ایجاب می نماید و آن اینکه همین متولی زیارت میتواند مدعی گردد که من با استفاده از حق "آزادی بیان" خود تنها همین قدر فریاد زدم که "این زنکه قرآن

را در داده" و دیگر هیچ جرمی ندارم. می گویند در یک خانه ای یک روز ابلیس سوزن را به دم موش زد و موش بی مهابا از جای خود به هوا پرید. پشک با دیدن موش از پشتش دوید و سگ هم که از کنج دیگر خانه پشک را دید، با یک خیز چراغ تیلی را سر نگون ساخته و تمام خانه را به آتش کشید. صاحب خانه از فرط نا امیدی فریاد زد که "لعنت خدا بر شیطان لعین!" شیطان که این حالت را زیر نظر گرفته بود، بر مرد ظاهر گردیده گفت "آغا جان به چه منظور مرا لعنت می کنی؟ من خو غیر از زدن سوزن به دم موش کار دیگری نکردم."

چنین مثال و ادعائی از زمانهای درازی به این سو در محافل حقوقی مطرح بوده و جوابی که بیشتر در قبال آن داده میشود اینست که اگر شخصی در یک سینما یا تئاتر پر از تماشا چپان فریاد کند که "سینما در گرفته است" و در نتیجه همه مردم به درب خروجی هجوم آورده، یک ده بیست نفر کشته و تعدادی زخمی به جا بماند، آیا باز هم حق آزادی بیان آن شخص محفوظ است؟ جواب آن منفی می باشد. زیرا خود مرز آزادی فردی تا جاییست که به آزادی دیگران صدمه نرسانیم.

در روز واقعه اتفاقاً من در یک تکسی با چند مسافر دیگر نشسته بودم. یکی گفت که این کار به غیر از یک توطئه دیگر امریکا و اسرائیل چیز دیگری نیست و سواری های دیگر نیز تصدیق کردند. آنها درین مورد نیز متفق بودند که گروه داعش یکی از دست ساخته های اسرائیل به منظور تباهی اسلامست. این علی الرغم این واقعیت که اگر داعش روزی قدرت سیاسی شرق میانه را در دست بگیرد، اولین قدمش در راستای محو کشوری به نام اسرائیل از روی زمین خواهد بود. عده معتناهی در میان ما استند که اگر درین کشور از دست آنها آسمان بزمین هم بخورد، خود شان در آن احساس کوچک ترین مسؤولیتی نمی کنند.

تمام این فاجعه به زعم خودم از یک روحیه بی عدالتی و بی میالاتی شدید که در جامعه ما حکمفرماست ریشه می گیرد، که همین روحیه وحشیانه به ذات خود ناشی از یک حالت "جان بلب رسیدگی" مردم از وضع اجتماعی و سیاسی موجود در کشور ما میباشد. الله یاور.

پایان